

Zacht Drinken



Gedichten van Thom deLagh

Zeedijk Passie

Recitatief

Zelfs nu nog,
een leven later, bemin ik je
je nat geworden vormen die
slingeren door 't oude hart

Over Kolk en uitgesleten klinkers
tussen de hoogte van de huizen
en taveernes.
Want hier ligt mijn broos memento
opgeslagen in de warme schoot
van toog
en warme oogglans van de kastelein

Hier woeker ik met leven en met dood,
met harmonie en zucht naar meer

Hier luister ik soms vanuit
verstilde somberheid naar
al 't kroost van de Zeedijk:

Koraal

Oh Zeedijk, oh Zeedijk,
Jij hoffelijke tuin van Eden
Jij paradijselijk gegeten vrucht
Oh Zeedijk, oh Zeedijk
Jij mooiste straat aller steden
Onder vergeten zilte lucht

Aria

Jij Dijk die de kleren van begeerte draagt
met warme ogen, zinnelijke lippen.
Jij Dijk die achteloos jouw liefde morst
over ieder die je nader komt.

Recitatief

Zo vaak ben ik nabij geweest
nabij je macht die ik niet ken
nabij verzoeking die ik niet begrijp

Maar oh zo goed ken ik jouw geur
die komt met noordenwind
die komt met westenwind
die jouw stof opwaait en

weer laat dalen als windstilte
niets meer overlaat,

Niets meer dan liefde
Liefde voor mijn Dijk

9/VII/2008

Tot slot Parisius

En als je goed luistert
blaast de zachte najaarswind
een C-mineur Chet Baker door 't nauw
van de Zeedijk;
en nog veel zachter
mijmert een zweem Ben Webster;
zijn tenor echoot vaag nog in het raam.

Vandaag is de lucht een zwangere melodie.

Ik weet het zeker; ook Casablanca
presenteert Kid Dynamite.

9-IX-08

Het Elfde Gebod II

In mijn uitgerookt
café
speelt heden
Clous van Mechelen en
Mikado
de nooit versleten klanken jazz
overstijgen gul gelach
teveel gedronken onzin
en schaterend bier.

Hier
heb ik mijn huis gevonden
hier ken
ik de wereld
en herken de waarheid
die nog gisteren 'n leugen leek.

Besame, besame mucho.

Heden speelt Clous van
Mechelen
die mijn huis tot woning
maakt
de mannen
de vrouwen
worden meubelstukken in
de kamers van mijn hart.

Ik drink mijn kroeg
nogmaals tot heil
en overmacht.

Clous van Mechelen speelt.

Ik ben gelukkig.

Polders

Verbluffend leeg dansen
velden graan
onder oneindig verre
horizonten
de stilte gonst
langs het vergeten geheugen
van de loonwerker
uit Ermelo,
de boer geworden arbeider uit Ens.

Op klei geworden zee
snijdt noordoostenwind
't akkerland in vieren
de zwaar geworden wolken
laten de ruimtes tussen
land en hemel krimpen
tot de torens van een vers
geronnen stad
verdwijnen in verstillend niets.

Ooit zocht Amsterdam zijn
schuilplaats hier;
Almere, Lelystad, woeste stronken steen
in land bestemd voor vlaktes,
leem en graan.
De polder is leeg
en God gekoesterd ver.

Rob's Elegie in D-mineur

Nog hoor ik Rob
zeggen:
"de grens is voorbij"
Alleen zij die
voorbij gingen
weten de vrijheid
die achter Rob's
grond verborgen
lag
en verdronken in
eindelozeeën
emoties, verdriet
en het weten
dat alles voorbij ging
Zelfs de weg terug
bestaat uit vaag
vermoeden,
vermoeden van warme
nesten
en niets meer willen.

De Prins (zij spreekt)

“Wie weet
nog
dat ik de Prins
op 't witte paard
bedacht
wie weet nog
dat ik klaar
kwam
op 't kussen van de
Prins
en wist dat 't
paard
mijn middelvinger
was
wie weet nog
dat mijn getrouwde
liefde
huwde met mijn
vinger
en daarna slechts
samen leek.”

Rijp op mijn wimpers

Je moet er niet
zijn
nu ik hier ben
een droom was
genoeg;
een herinnering teveel.

Zelfs de echo van
jouw schaduw
huilt mijn hart tot
overmaat.

Rijp op mijn wimpers
moet je zijn.
Rijp dat ontvroor door 't
zout van mijn traan.

Ik moet maar gaan.

Meindert

Nat gewaaid
malen zijn benen op
een zachte regen Bach
langs
dorpen, beken, lanen

De oud geworden kerk
van Dordrecht
zeurt traag in zijn
geweten
ver voorbij de
horizon die een huis
vond in paradijselijke
tuinen Bosch;

Akkoorden Haydn vragen
naar de tijd,
het antwoord vindt zijn
woning
in de kroeg, zijn laatste
bier
het nooit geboren
kind
dat liefdevol schijnt
in het vocht van zijn blikken.

Nat gewaaid maalt hij
voort
langs alles dat lief leek,
hockeyvelden,
overgave,
vrouwen.
De liefde groeit
zacht nu het laat wordt.

Hij is er nog.

Evertonians (1878)

No,
they'll never win
they'll never gain
and still they sing

No lovin' dreams
of glorious sunsets
in red and white
no,
just plain morning skies

No,
they'll never win

but Yes,
just brightly yes
there's blue there's white
no more no less

just blue
just white

De onbekende vrouw

En nu het later
wordt
hecht ik mij aan vrouwen;
Vrouwen die ik niet weten kon
en die niet weten
ik streel vormen
die duizendmaal
de lente kennen
ik weet zomers
maar ken slechts de
winter
die ijzig zacht langs
lang voorbij
verlangen gleeed
Ik weet zoveel meer
maar verberg mij
in nachtelijk zwijgen

Nog ben ik hier,
En straks
als mijn streling
vergeten is.

12/IV/2008

Gedronken wijn

En nu wij 't antwoord
spreken
blijft slechts de vraag
't huis is leeg
verlaten
en zo alleen

De echo's hangen aan
de muur
en zien ons hol

De schilderijen aan de de
koud gevroren galerij
zijn fluweel geworden
rijp

Nee, er is zo weinig
meer
alleen de boom die de
hond uitkoos te sterven
en
wij, die 't antwoord wisten
maar de vraag vergaten

Het huis is leeg
en toch,
de vraag vult alle
nissen
die zelfs ik niet wist.

2/VIII/2008

IV januari 2008; Marguérite

nog kus ik de stille
rust
die jij liet wonen in
mijn ziel
nog streel ik de rimpeling
van liefde
die schaduwt in mijn
borst
en nog voel ik
je schuldeloze woorden
die tot eindeloze tijden
werden tot mijn metgezel

- Oh Marguérite –

ik omarm de bloem die
ontspoot uit jouw tere winterbloesem
en wandel samen,
samen
door de vallei van
boezemwarmte;
de haard van ons nest,
ons leven,
ons zijn,
tot er nooit meer
tijd was
nooit meer denken
nooit meer verleden
alleen nog ons.

Gedicht voor een verlaten vrouw; Astrid

En nu de weg
ons scheidt
langs ravijnen en
vlaktes
weet ik slechts 't zinloos
verdriet
ik dacht zoveel samen
en nog veel meer
ik dacht alles
en wist veel meer niets
En nu niets is wat
ik heb
weet ik mij vrij
van alles dat mij bond
verleden
weten
geborgen zijn
ik huil niet meer
ik weet niet meer
en huil de traan
die zwanger is van
morgenstond
die zwanger is
van alles dat nog
komen zal.

Benazir Buttho

Kan ik begrijpen
wat onbegrepen is
de dood
de haat
de liefde voor
verderf
de chaos van
de eindeloze stank
van God, de waarheid
en Zijn profeten
Kan ik begrijpen
dat de geur van dood
in onze genen woont

En nu het laat is
weet ik steeds maar minder
de Poolse luchten
zwanger van de joodse resten
't Turkse avondrood
gekleurd met bloed van Koerden
en zoveel honger
Bangla Desh
en nog gisteren
danst Benazir gesluierd
op 't vagevuur
vol verwachting van gelijk,
van liefde en de dood;
de kogel was geboren
voor ik 'm ooit begrijpen kon.

28/XII/07

Moeder

Want slechts mijn
moeder
kende 't melkloos
verdriet
om de verdwenen knuffel
de tel zonder aandacht

Alleen mijn moeder
weet de geur
die ik nog
morgen draag.

29/11/08

Winter in Amsterdam

Nooit zal ik weten
dat
je streling liefde
was
Ik ken geen liefde
maar weet je koud
als water
dat ooit
ontvroor
in zachte lenteson

Ik weet dat jij verborgen
was
in de kleuren van
de herfst,
de zomer
en zoveel meer

Nooit zal ik huilen
om de traan die jij
niet liet
Ik weet je liefde
maar ik ben er
niet

december 2007

Een Roos van Vlees

Ik was een kind
en wilde
weten
of de Roos van Vlees
zou rotten
verwelken
of verdorren
Ik was een kind
en dompelde mijn eerste
erectie in Turks Fruit
Ik was een kind
en wilde haar tot
op mijn schouders;
Mijn vader was Kort
Amerikaans
En nu ik ouder ben
zie ik mijn spiegelbeeld
in de scherven van een
monument
Ik ben nu ouder
en weet
de Roos van Vlees
die niet verwelkte
niet verdorde
niet rotte
Ik zag de Roos van Vlees
zacht vervagen
op 't eiland
waar de wormen
morgen
eten.

19/X/07

Weg

En als ze vertrokken
is
wil ik dat u
haar naam
schrijft in avondrood;
avondrood op zwart
geworden wolken.

En ik wil
dat u de klokken
stopt
de stemmen stopt
en ieder antwoord zwijgt

En als ze vertrokken
is
wil ik dat u
mijn traan verbergt
in zilte zeeën,
in zachte sprengen

Ik wil dat u
de tijd cremeert

-

En als ze weg is
wil ik stilte horen
niets
slechts kaatsend
niets.

2/IX/07

Herfstbloesem

En als je het
kruis nagelt
aan de kamers van
mijn hart
weet ik dat
de dood die in mijn ogen
kijkt
jouw ogen zijn

Ik weet
je liefde vriest koud
in mijn aderen
mijn herinnering
en toch
warm je mijn handen
je warmt mijn gezicht
mijn buik, mijn rug
en als het later wordt
weet ik
dat alles wat morgen
beginnen zou,
voorbij is,
voorbij, lang voordag
ik jou kon warmen
met mijn blik,
mijn woord
mijn adem

Ik bemin de liefde
die jij blies
in mijn hart
Ik bemin je.

september 2007

Elegie in C-mineur; II

Schaterlachen huizen
achter tralies
je streling beroert
slechts koud geworden ijzer
ik staar je
en wil je kennen
ik zie jouw liefde wonen
in de kluis van je lichaam
zonder combinatie
levenslang
ik raak je aan
maar mijn handen glijden
langs de natte kilte
van je huid
ik drink met je
en meer
maar nooit uit je ogen
want je traan huilt
naar binnen
en erodeert jouw ziel
tot steeds maar
minder

13-XII-07